

Lillia
valguse
käes

ROMAAN

KRISTIN FIELDS

Originaali tiitel:
Kristin Fields
A Lily in the Light
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Mistahes sarnasus tegelike inimestega, olgu nad siis elus või surnud, või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Sille Teiter
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Pascuzzo

Text copyright © 2019 by Kristin Fields
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B06410922
ISBN 978-9949-82-922-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Emale, isale, Michaelile, Jennale ja Emmale,
kes inspireerisid mind seda lugu kirjutama.
Robile, kes jälgis kõiki selle teekonna sõnu
armastuse, toetuse ja lootusega.*

ESIMENE OSA
QUEENS, 1997

Esimene peatükk

„Daamid.“ Amelia plaksutas ja kõik kümme tantsijat lõpetasid liikumise. Saabus vaikus. „Võtke istet.“

Esme istus lehtpuupuidust põrandale. Nurgas põles greibilõhnaline küünal. Õhk lõhnas värskelt, kuigi peeglil oli saalitäie higistavate ja hingeldavate tantsijate tekitatud udu. Aknast sisse tungiv pärastlõunane päikesekiir heitis Esme jalale sooja kolmnurga.

„Räägime varbaotstest, daamid, sussid jalast. Sukkpüksid samuti. Ma pean teie varbaid nägema.“

Esme nihkus Ameliale lähemale, piisavalt lähedale selleks, et Amelia õhuline jõhvikakarva seelik riivas Esme suure varba otsa, kui naine saali teise otsa liikus. Varvastehnika oli järgmine samm meisterlikkuse poole. Esme lükkas jalast roosad kulunud sussid, mille tallad olid kasutamisest mustad, ja võitles sooviga peita oma higiseid haisvaid jalgu. Ta ootas, hingates pinnapealselt, ja lootis. Ühel päeval, kui ta on kuulus ja teinud kolmkümmend seitse pööret Hiinas elevandi seljas nagu Anna Pavlova¹, mõtleb ta tagasi sellele päevale ja teab, et kõik sai alguse varbaotstest.

„Mõned teist on valmis,“ ütles Amelia. „Mõned teist pole. Esmaspäeval saab sellest treeningrühmast ametlikult varvastehnika

¹ Anna Pavlova (1881–1931) – Vene baleriin, kelle tippaeg oli 20. sajandi alguses. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

treeningrühm. Kui teid välja ei valita, viiakse teid mõnda teise rühma üle.“

Amelia liikus ühe tüdruku juurest teise juurde, tõstes mõnd jalga lähemaks vaatlemiseks või kõndides mõnest tüdrukust lihtsalt mööda. Esme oli rivi lõpus, kõige viimane. Nüüd oli päike tema näol, kuum ja pimestav. Esme tundis end nagu sipelgas suurendusklaasi all. Ta keeras aknale selja ja pilgutas silmi, kuni sai end jälle peeglist näha, jalad laiali, roiete piirjooned musta trikoo alt kumamas, noorim treeningrühmas. Ta nägi peeglis nii palju väiksem välja sellest, kuidas ta end tavaliselt tundis.

Kui ta seekord sellega hakkama ei saa... ei. Ta tõrjus selle mõtte eemale, aga alati on olemas järgmine aasta, täpselt nagu Anna Pavloval. Kes iganes oli mõelnud, et Anna Pavlova oli keiserliku balletikooli vastuvõtukatsetel osaledes liiga haiglane välja näinud, pidi end hiljem täiesti tobedana tundma. Anna Pavlova oli olnud kõike muud kui seda.

„Mõelge selle asja peale niimoodi: pole vahet, kui palju sa loodad, et jõulude ajal lund sajab. Me ei saa ilma mõjutada ja täna ei muuda lõpptulemust miski, mida sa ütled. Otsus on tehtud. Kui sind ei valita, ei tähenda see, et sinu karjäär on läbi. Sa lahkud siit nagu elukutseline tantsija, mitte nagu väike tüdruk. Ei mingit draamat. Ei mingit emale nutmist koduteel. Selle asemel teed hoopis rohkem tööd. Arusaadav?“

Tüdrukud pomisesid nõusolevalt, aga Esme ainult noogutas. Ta oli proovinud jaatavalt vastata, aga hääli oli kurku kinni jäänud. Amelia põlvitas Esme ees, tõstes ta jala põrandalt üles. Ta sõrmed olid külmad ja saatsid läbi Esme tantsimisest veel sooja jala külmajudina. Võib-olla kujutas Esme seda ainult ette, aga talle tundus, et Amelia peatus tema juures pikemalt, kui ta seda teiste juures teinud oli. Tüdruk uuris vihjete saamiseks Amelia nägu, aga tolle huuled olid kriipsuks surutud, pilk Esme jalale keskendunud. Esmel oli imelik tunne, et Amelia vaatas luid tema naha all, teadmata, et Esme jalg temaga üldse ühendatud on.

„Vaadake Esme jalga.“ Amelia kutsus teised tüdrukud lähemale, kuni need tema ümber ringi moodustasid. Esme surus käed rusikasse ja ootas. Amelia tõmbas sõrmedega üle tema varbaotste nii õrnasti, et see pani Esme judisema.

„Esme varbad on kandilised ja võrdse pikkusega, mis tähendab, et kui ta varvastel tantsib, jaotub tema kaal ühtlaselt. Tal pole vaja end täiendavalt tasakaalustada ega järeleandmisi teha seetõttu, et üks varvastest on pikem kui teised. Ning sama kehtib ka ta põiavõlvide kohta.“ Amelia ajas käe rusikasse ja sobitas selle Esme jala all olevasse põiavõlvile, et näidata selle kumerust. „Esme jalad on varvastehnika jaoks täpselt sobivad.“

Esme silmad läksid pärani. Kas see tähendab...?

„Sinuga kohtume esmaspäevases trennis.“ Viimaks Amelia naeratas ja langetas Esme jala põrandale. „Liz, Rebecca, Sophia ja Jenna, ka teiega kohtume esmaspäeval.“

„Suur tänu,“ sosistas Esme, tundes end raputatuna nagu limonaadipudel. Ta oleks võinud kihinal üle ääre purskuda, kui mitte viis ülejäänud tüdrukut, kes võtsid saali tagaosast oma kotid ja kampsunid, kiirustades fuajeesse nagu parv vihaseid herilasi, poleks hägustanud tema rõõmu roosade paeltega varvaskingade üle, mis olid tema jaoks valmistatud eritellimusel nagu tõelistele tantsijatelegi.

Esme ootas, kuni Amelia oli saalis üksipäini, pühkides põrandat raamitud ajaleheartiklitega kaetud seina alt. Mõned artiklid olid Ameliast, aga enamik tema endistest õpilastest. Esme kadestas tüdrukuid, kes olid sõitnud Pariisi ja Itaaliasse ning tantsinud vanadel-vanadel lavadel ja kes olid juba osavad sellistes asjades nagu kolmkümmend kaks *fouetté*¹ ja

¹ *Fouetté* – baleriin seisab ühe jala varvastel ning annab teise, kõverdatud jala ja kõverdatud käega hoogu nii, et hakkab pöörlema ümber sirge jala. Kõverdatud jalg vahepeal maad ei puuduta. *Balletiga seotud mõistete selgitamisel on kasutatud järgmisi raamatuid:* 1) Castle, K. „Tundmatu ja tuttav balleti“ Tallinn, Eesti Entsüklopeediakirjastus, 2000; 2) Masini, B. „Balletimaailm“, Tallinn, Koolibri 2008; 3) Viru, L. „Balletivihik“, Tallinn, Rahvuskooper Estonia 2018.

kalaasend¹. Ta tahtis teada, mis tunne on lasta end partneril kinni püüda, kui nina on vaid paari tolli kaugusel põrandast. Ta kujutas ette, et see paneb ta kõõrdi vaatama, aga ta peab naeratama, sest publik, üks suur hingav loom, plaksutab sama metsikult, kui peksab ta süda.

„Aga siin on siiski väike vahe sees, eks ole?“ küsis Esme. Nende artiklite all seistes loitles ta rinnas ebakindlus. Amelia kuulas Esmet, samal ajal põrandat pühkides. „Inimesed ei tee ilma, seega ei tee meie selle reegleid, aga inimesed tegid balleti ja selle reeglid. Me võime neid muuta.“

Harjavars toetus Amelia õlale. Amelia sirutas käed üle pea ja haigutas. Ta käed hõljusid tagasi külgedele. Amelia puhul tundus isegi haigutamine tantsimisena. Esme lubas, et ta ei haiguta enam kunagi, ilma et see näeks välja nagu tantsimine.

„Venemaal,“ ütles Amelia, lükates väikest tolmu hunnikut harjaga edasi, „tahavad kõik väikesed tüdrukud tantsijaks saada. Ka kõik pered loodavad, et nende tütrest saab tantsija, ja paljud neist püüavad, aga enamik ei saa sellega hakkama. See teeb tantsimise nende jaoks, kes sellega hakkama saavad, palju erilisemaks. Jah, keegi tegi reeglid, aga see polnud ei sina ega ka mina. Töötamine millegi võimatusena näiva nimel teeb selle veel suuremaks saavutuseks. Mõtle sellele niimoodi: kui me saaksimegi ilma mõjutada ja panna lume kõigi viimaste kui jõulude ajal sadama, ei tunduks see viimaks enam eriline. Kui kõik tantsiksid varvastel, kas see tunduks siis praegu sellise saavutusena? Pea seda meeles.“

Kõik, mida Amelia ütles, tundus tähtis.

Esme pani oma viimased asjad kokku ja tõmbas jalga talle liiga suured hallid dressipüksid, lükates niisked juuksesalgud tahapoole, enne kui ema näeb, kui korratu ta krunn on. Amelia lehvitas hüvasti-

¹ Kalaasend – baleriin justkui sukeldub partneri toel allapoole ja jääb graatsilisse nõgusa seljaga asendisse.

jätuks, kui kasseti maki sisse pani ja selle käima vajutas. Esme soovis, et ta saaks vaadata Ameliat üksi proovisaalis: Ameliat, kes oli saanud New Yorgi linnaballeti tantsijaks juba kuueteistaastaselt, kes oli hüpanud Tulilinnuna üle New York Timesi esikaane *grand jeté*'s¹, pikad juuksed taga lehvimas nagu tintmust tuul. Tema kohta sosistati sõna *imelaps*. Aga nüüd tantsis Amelia proovisaalis üksipäini. Kui valgus oli täpselt õige, paistis ta põlve keskel olev pikk sakiline arm läbi sukkpükste. Amelia ei rääkinud kunagi sellest õnnetusest, mis lõpetas ta karjääri kahekümne ühe aastaselt, kuigi kõik teadsid seda. Vahel mõtles Esme, et kas Amelia peitis end Port Washingtonis², selle asemel et elada ja õpetada New Yorgis, kuna Lincolni keskuse³ lähedus oleks liiga valus meeldetuletus selle kohta, mis ta kaotanud oli.

Debussy „Kuuvalguse“ esimesed helisevad noodid äratasid tühja proovisaali ellu. Viimane asi, mida Esme enda järel ust sulgedes nägi, oli Amelia kolmnurkne selg tugipuu ääres, sõrmed õrnalt puidul puhkamas, pikk pats seljal rippumas nagu köis.

Fuajees keris Esme ema Cerise mõõdulinti ümber oma sõrmede. Mõõtmistulemustega kirjutusalus oli tal kaenla all. Lily istus kokkupandava tooli taga, pea seljatoe all. Tooli seljatoele oli kleebitud rasvakriitidega kirjutatud silt, millel oli kirjas „Musiputka viis senti“. Lily itsitas metsikult, põsed krimpsus, huuled pruntis, oodates Esmet.

Esme varjas naeratust. Cerise pööritas silmi. „Ta on sind oodanud.“

„Musiputka? Viis senti?“ ütles Esme, astudes raskete sammudega tooli poole. „Las ma vaatan taskutest. Ema?“ Esme tegi dramaatilise pausi. Lily itsitas veel kõvemini, raputades kokkupandavat tooli, kuni see linoleumist põrandaplaatidel lõgises. „Ema? Kas sul on viis senti?“ Esme hiilis toolile lähemale, piisavalt lähedale, et tunda Lily maasikašampooni lõhna, et näha tillukest küpsisepuru Lily suunurgas.

¹ *Grand jeté* – suur välja sirutatud jalgadega hüpe, kus tantsija jääb hetkeks õhus justkui seisma.

² Port Washington – alevik New Yorgi lähedal.

³ Lincolni keskus – etenduskunstide kompleks, kus asuvad New Yorgi filharmonia, New Yorgi linnaballett ja Metropolitan ooperiteater.